

CALEA

ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul III, nr. 26, octombrie, 2011

Când mai avem timp pentru suflet?

Bună întrebare: „Când mai avem timp să ne preocupăm de suflet?” De lucrurile cu adevărat importante, care ar trebui să conteze în viața fiecărui om?

Suntem într-o permanentă alergătură, o luptă continuă contra cronometru: serviciu, casă, plata ratelor la creditele contractate de la bănci, rezolvat probleme etc., încât efectiv realizăm că de-abia ne ajung 24 ore într-o zi să terminăm ce ne-am propus.

Citeam undeva că primul semnal de alarmă că suntem stresați este acela că avem impresia că nu ne mai ajung cele 24 ore ale zilei, că vrem să avem mai mult timp la dispoziție pentru a sfârși toate treburile programate.

Trăim vremuri halucinante, în care avem impresia că cercul vicios în care ne învârtim zilnic, cu rutina binecunoscută, este o situație firească, încât nici nu

ne mai alarmăm că nu ne mai îngrijorează relația Dumnezeu-om.

Ce facem noi pentru suflet?

Este suficient doar să participăm duminica la Sfânta Liturghie și în zilele de sărbătoare, să ne rugăm, să citim un acatist din când în când, să postim?

Realizăm noi suficient în schimbul a tot ce primim clipă de clipă?

Are rost toată această alergătură continuă după cele necesare traiului?

Cum putem găsi drumul către sufletul nostru?

De ce este însetat el, așa cum tânjește o floare după apă pentru a nu se ofili, noi ce îi oferim sufletului nostru?

Ce rol are Dumnezeu în viața noastră?

Cineva spunea că în viață avem nevoie de trei lucruri importante: de un medic bun, de un contabil bun și nu în ultimul rând de un DUHOVNIC BUN.

Câți dintre noi beneficiază de aceste trei lucruri bune? Câți ne căutăm un duhovnic bun?

Dacă fiecare dintre noi începe prin a căuta duhovnicul bun sufletului său, toate celelalte se vor rezolva.

Să începem prin a da importanța cuvenită sufletului nostru, puțin câte puțin în fiecare zi, astfel vom avea liniștea interioară că ne preocupăm și noi de ceva important, că ne răsfățăm puțin pe noi înșine, că avem pace și iubire, care să ne aline și să ne ajute să trecem peste greutatea inerentă ale acestor timpuri vitrege.

Dacă începem fiecare să fim mai buni în primul rând cu noi, mai îngăduitori cu familia noastră, cu vecinii, cu colegii de serviciu, cu aproapele nostru, atunci avem speranța că asemenea unei pietricele aruncate în apă, care propagă cercuri concentrice, întreg universul va fi solidar eforturilor noastre!

Cu siguranță vom fi contemporani unor vremuri mai bune! Trebuie să luptăm din răzputeri pentru a schimba ceva începând cu noi și continuând zilnic, vom schimba lumea și ne vor aștepta binefaceri nebănuite.

Oamenii care-L au pe Dumnezeu în viața lor sunt deosebiți și ei sunt speranța societății noastre de a ne fi mai bine tuturor.

Haideți să luptăm împreună pentru salvarea sufletelor noastre! Nimic nu e prea mult, prea greu, suficient pentru suflet!

Șinu uitați, speranța moare ultima!

Laura Bufnea

CVPRINS:

Sfântul Nifon	pag. 2
Iubirea vrăjmașilor	pag. 3
Păhărelul cu nectar	pag. 4
Învierea fiului văduvei din Nain	pag. 5
Poesis – Sfântul Mare Mucenic Dimitrie	pag. 6
Pilda semănătorului	pag. 7
Pelerin – Mănăstirea Vișina	pag. 8
Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor	pag. 9
Cum să-ți găsești drumul în carieră	pag. 10
Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr	pag. 11
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Se confirmă legătura dintre avort și problemele psihice	pag. 12

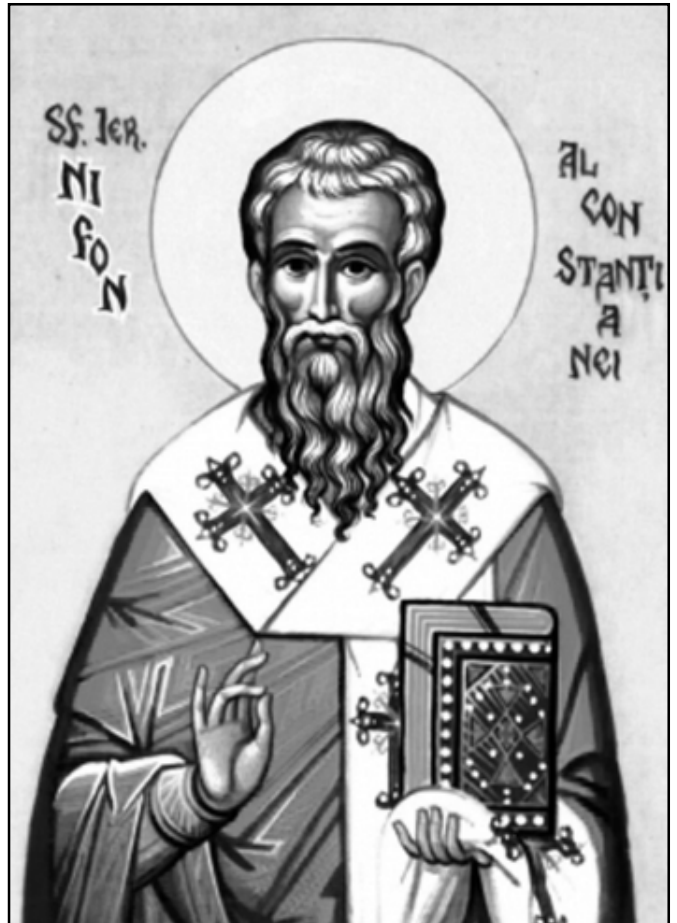

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

Din viața Sf. Nifon al Constanțianei

„După ce mi-am venit în simțirea păcatelor mele și am început să fac lucrurile pocăinței, nu erau încă trecuți trei ani, și într-o seară mi-a venit un gând, că am atâta vreme de când mă rog lui Dumnezeu și până acum niciun dar nu mi-a dat; căci am întinat Sfântul Botez cu păcatele mele și pentru aceasta nu mă ascultă Dumnezeu. Și acestea socotindu-le eu în întristarea mea, am adormit și am văzut în vedenie că eram într-o biserică preafrumoasă, în care Domnul nostru Iisus Hristos ședea pe scaunul slavei Sale. Și dacă L-am văzut, mi-am înălțat mâinile spre El și mă rugam, zicând: Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea și să nu treci cu vederea cererea mea și celelalte din psalm. Și Domnul, plecându-și capul, asculta rugăciunea mea, iar eu îl rugam să izgonească de la mine duhul cel rău al temerii și Domnul mi-a zis: «Am auzit rugăciunea ta și să fie după cererea ta». După puțin mi-a zis iarăși: „Nifone, Nifone, în seara aceasta M-ai întristat cu ceea ce ai zis în gândul tău, că adică Mă rogi de atâta vreme și niciun dar nu ți-am dat. Nu ești tu care mă rogi în toate zilele să nu te slăvesc pe pământ? Deci apoi ce dar să-ți dau, ca să nu te slăvești de oameni? Darul limbilor, ori darul prorociei, ori darul tămăduirilor și celelalte? Dar tu nu le voiești, nici nu le ceri, ca să nu te slăvească oamenii pentru dănele. Dar acela pe care îl ai, spune-Mi, oare nu este dar? Aerul care îl răsufli, nu este dar? Cerul, pământul, marea și toate cele dintr-însele, nu vi le-am dat în dar? Ce Mi-ați dat voi oamenii pentru ele? Nimic. Și lucrul cel mai rău este că în loc de răsplătire, voi M-ați scuipat, M-ați palmuit, M-ați bătut cu bice și pe cruce M-ați pironit, cu oțet și cu fiere M-ați adăpat și câte rele nu Mi-ați făcut, pe care voi înșivă le știți. Dar Trupul și Sângele Meu pe Care vi le-am dat vouă, nu sunt un dar? Toate bunătățile pământului ce sunt? Păsările cerului, peștii mării și celelalte, nu sunt daruri? Și că am murit și M-am îngropat pentru dragostea voastră, că v-am slobozit din iad și v-am așezat întru împărăția Mea, acesta nu este dar? Și cine altul v-a făcut unele ca acestea și atâtea bunătăți? Deci cum zici că nu ți-am dat niciun dar? Caută chiar și acum și vezi duhul temerii, cum este legat”. Deci căutând eu, am văzut în dreptul meu un taur legat de un par, atât de strâns, încât nu putea nici să se clinească; ci numai își sălbăticea ochii și căuta într-o parte și într-alta, cum să mă rupă. Și de atunci mai mult, cu dumnezeiescul ajutor, m-am liberat de patima temerii, care de tânăr mă stăpânea foarte mult, și când voiam să mă duc la biserică noaptea, ori altceva lucru bun să fac, îmi era mare frică. Încă și în somn îmi arăta nenumărate rele și cu covârșire mă înfricoșa. Iar din vremea aceea, m-am liberat de patima temerii și am preamărit pe Dumnezeu”.

Cuviosul a zidit o biserică în Constantinopol în numele Preacuratei Născătoare de Dumnezeu și având lângă dânsa locuința sa, pe mulți necredincioși îi întorcea la credința în Hristos. Aceasta nerăbdând-o diavolul, că Nifon pe mulți scotea de la înșelăciunea lui, a venit asupra lui cu

o mulțime de diavoli, ca la o mie și năvălind noaptea, au vrut să-l muncească. Și s-a umplut locuința lui de diavoli, iar el i-a certat cu puterea Sfintei Cruci și având ajutorul lui Dumnezeu și al sfântului înger, a luat pe fiecare dintr-înșii și le-a dat câte o sută de toiege, până când s-au jurat lui, cum că nu se vor mai apropia niciodată de locul acela unde se pomenește numele lui Nifon.”

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

ISSN 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Buțu
- Cristian Ghiran
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Dumitra Groza
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

Colaboratori:

- Laura Bufnea
- Robert Căldărușe

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Avva Teodor a rugat pe Avva Pamvo:

- Spune-mi un cuvânt.

Și cu multă osteneală, i-a spus lui:

- Theodore, mila ta să o ai peste toți, căci mila a aflat îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu.

2 octombrie – Duminică – Sf. Mucenic Ciprian; Sf. Muceniță Justina; Cuv. Teofil – Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe Munte – Iubirea vrăjmașilor) – Sf. Ev. Luca 6, 31-36

„Zis-a Domnul: precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea. Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai. Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv.”

Despre iubire! Deosebirea între păgâni și creștini

Pericopa din această duminică a XIX-a ne pune în față înălțimea chemării Evangheliei, față de orice altă învățătură, chiar revelată, cum a fost cea a Vechiului Testament, tot de Dumnezeu rânduită, care a fost bună la timpul ei. Dar trecut-a umbra Legii și a venit Harul și Adevărul, a venit desăvârșirea și plinirea Legii și a prorocilor care este Domnul nostru Iisus Hristos. Această pericopă are la începutul ei așa-numita regulă de aur a moralei creștine, spre deosebire de Legea Veche care oprea săvârșirea răului, sau Legea talionului, sau forma negativă a regulii de aur „Ce ție nu-ți place, altuia nu face”, de unde avem și proverbul în înțelepciunea populară.

Mântuitorul îi dă o formulare pozitivă, îndemnându-ne să facem binele, pentru că nu este de ajuns să nu faci rău, dacă bine nu faci, aceasta înseamnă indiferență. Dar să presupunem că avem o grădină și suntem indiferenți față de ea, și nu facem nici bine, nici rău, curățind buruienile, ce vom culege? Deci El ne îndeamnă să facem oamenilor, nu precum ne fac ei nouă, ci precum voim să ne facă nouă oamenii. Deci dacă vrem ca vrăjmașii noștri să fie nemilostivi și răi cu noi, să fim și noi așa, dar dacă noi am vrea ca cei care ne urăsc pe noi să fie buni și milostivi, trebuie să fim și noi în acest fel. Pentru că dacă facem bine numai celor care ne fac bine, ce facem mai mult decât cei care sunt necredincioși, care și ei fac bine celor ce le fac lor bine. Însă cel care crede cu adevărat în Dumnezeu, și vrea să-l fie fiu al lui Dumnezeu, se cuvine să imite bunătatea lui Dumnezeu: „Ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți” (Mt. 5, 25), două exemple de purtare de grijă a lui Dumnezeu, de care nimeni nu se poate îndoii.

Pentru aceasta Biserica în slujbele ei se roagă și pentru vrăjmași: „Adu-ți aminte, Doamne, de cei ce ne urăsc și de cei ce ne iubesc pe noi...”. (Rugăciune din cuprinsul Sfeștaniei). Sau în cuprinsul slujbei numită Miezonoptica se spune: „-Pentru cei ce ne urăsc și pentru cei ce ne iubesc pe noi. Doamne miluiește!” Dacă în iudaism iubirea de aproapele avea în vedere numai pe aproapele, adică pe israeliți și pe cei care deveniseră membri ai comunității iudaice prin primirea Legii și a tăierii împrejur... Domnul poruncește să-i iubim chiar și pe vrăjmași, pentru că toți suntem creația lui Dumnezeu și frați între noi, și apoi dacă avem nădejdea în Dumnezeu, știm că El este cel care ne judecă și ne răsplătește pe fiecare dintre noi după faptele noastre. De aceea Sf. Apostol Pavel ne și îndeamnă zicând: „Nu răsplățiți nimănui răul cu rău. Purtați grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor. Dacă se poate, pe cât stă în puterea voastră, trăiți în bună pace cu toți oamenii.

Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”.

Deci, dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele” (Rm. 12, 17-21). Sf. Teofilact al Bulgariei spune că Apostolii aveau să fie trimiși la propovăduire, lucrare în timpul căreia îi așteptau multe necazuri și prigoniri. Dacă ei s-ar fi mâhnit și voind să răsplătească cu rău nu ar mai fi propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu, soarele Evangheliei s-ar fi stins. Căci Însuși Domnul Hristos le-a dat și lor și nouă această pildă pe Cruce, zicând: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Lc. 23, 34). Astfel Sfânta Evanghelie ne arată care este deosebirea între cei ce cred în Hristos, între creștinii care prin Botez au devenit fii ai lui Dumnezeu după har și cei care nu cred în Hristos și nu-l urmează și nici nu l se aseamănă Lui. De multe ori însă noi uităm și de cei care ne-au făcut bine. de părinti.

de învățătorii noștri, de cei care ne-au salvat de la necazuri sau au fost alături de noi la greu și ținem minte un cuvânt pe care ni l-a spus cineva la supărare sau de o faptă rea, încât ținerea de minte a răului ne face ca noi înșine să pierdem iertarea de la Dumnezeu. În acest sens Sfântul Ioan Scărarul spune că: „Unii s-au predat pe ei osteneților și sudorilor pentru a dobândi iertare. Dar cel ce nu ține minte răul a luat-o înaintea acestora, dacă e adevărat cuvântul: „Iertați repede și vi se va ierta din belșug” (Lc. 6, 37).

Neținerea de minte a răului este semnul adevăratei pocăințe. Iar cel ce ține dușmănie și pare că se pocăiește e asemenea celui căruia i se pare că aleargă în vis.” Și tot el spune: „Cel ce se liniștește ținând minte răul are în cuibărită în sine o viperă purtătoare de venin ucigător. Aducerile-aminte ale patimilor lui Iisus vor tămădui sufletul ce ține minte răul, rușinându-l puternic cu a Lui neținere de minte a răului” (Scara, Cuvântul IX, Despre ținerea de minte a răului – Filocalia vol. 9). Deci: Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv.

Părintele Gheorghe Ionașcu

7 octombrie – Vineri – Sf. Mari Mucenici Serghie și Vah; Sfinții Mucenici: Iulian preotul, Chesarie diaconul și Polihronie

„Zis-a Domnul către ucenicii Săi: păziți-vă de oameni pentru că ei își vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi și în temnițe, ducându-vă la împărați și la dregători, pentru numele Meu. Și va fi vouă spre mărturie. Puneți deci în inimile voastre să nu gândiți de mai înainte ce veți răspunde; căci Eu vă voi da gură și înțelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toți potrivnicii voștri. Și veți fi dați și de părinți și de frați și de neamuri și de prieteni, și vor ucide dintre voi. Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu. Și păr din capul vostru nu va pieri. Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.”

ПАНАРЕВЫ

СЫ НЕКТАР

GHICITORI PENTRU COPII

Mititelu-ntr-o ureche
Face nouă haina veche.

(Iuca)

Din flori plicuri de dulceață
Strânge de cu dimineață.

(anibla)

Care floare
Parcă-i soare?

(iuleraos-aeraolf)

Dacă azi cu cel ce n-are
împărți rodul tău de pâine,
Nu te teme nicio clipă
că tu flămânzi-vei mâine...
Mila ta, până-ntr-atâta
Tatălui din Cer îi place,
Că cenușa vetrei tale
în făină ți-o prefacel!
Vasile Militaru

CORBUL ALB

Într-o zi, în mijlocul unui stol de corbi negri apăru un corb alb. Corbii cei negri, cum l-au văzut, au sărit cu ciocurile asupra celui alb, ciufulindu-l și certându-l, așa cum fac de obicei și cu porumbeii cei nevinovați, rătăciți printre ei.

- Ce cauți ticălosule printre noi – strigau toți –, ai venit să te mândrești cu penele tale albe și să ne faci de rușine? Fugi dintre noi, că nu ești de-al nostru.

Umilit și amărât, cu penele ciufulite și cu loviturile pe tot corpul, corbul cel alb fugi și se opri lângă o apă, nemaiputând de durere și de sete. În apa limpede și liniștită se văzu pe sine că era alb! Abia acum înțelesese de ce nu putea fi iubit de corbii cei negri.

Pe când stătea el așa întristat pentru însingurarea lui, veni în apă un stol de porumbeii albi și frumoși care nu s-au sfiit de dânsul, ci s-au așezat în jurul lui. Prin podoaba cea albă a penelor lui, corbul era asemeni porumbeilor nevinovați.

Între oameni, zilnic se petrec astfel de fapte. Când unul își albește haina sufletului prin spovedanie și pocăință, ceilalți rămași în păcate grele îi prigonesc, pentru că viața lui curată, albă și

cu fapte bune îi rușinează. Și, atunci, omul cel cu sufletul curat trebuie să caute și să aștepte tovarășia „porumbeilor”, adică a îngerilor lui Dumnezeu.

Asta-i soarta creștinului care vrea să se mântuiască.

Clasa a V-a – un nou început

Este toamnă. Frunzele cad pe covorul de iarbă uscată. Este dimineață și aștept cu nerăbdare să-i văd pe profesorii noi și colegii. O văd pe colega mea de bancă, cu două codițe și îmbrăcată ca o elevă dornică de carte. Mai încolo sunt și băieții pe o bancă vorbind despre profesori. Abia aștept primul sunet al clopoțelului auriu. Exact acum s-a sunat. Când am ajuns în clasă, m-au apucat emoțiile. Pe toate mesele era câte un

trandafir pentru doamna dirigintă. Când a intrat, am salutat-o. Apoi am început să ne cunoaștem. Surpriza noastră a fost că am avut șase colegi noi. Ne-a dat orarul și am vorbit puțin despre profesori și am plecat.

Pentru mine, clasa a V-a este un nou început.

Robert Căldărușe

Pagină realizată de
Monica și Radu Buțu

9 octombrie – Duminică – Sf. Apostol Iacov al lui Alfeu; Cuvioșii Andronic și Atanasia – Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) – Sf. Ev. Luca 7, 11-16

„În vremea aceea, S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te. Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.”

„Și a zis Iisus: Tinere, ție îți zic, scoală-te.”

Un mic sătuc din Galileea, lângă Tabor, poartă și azi numele Nain. Aici a săvârșit Domnul o mare minune: a înviat un tânăr ce-l duceau să-l îngroape. Este una din cele 3 minuni ale învierii din morți pe care le-a făcut Iisus, alături de învierea fiicei lui Iair și de învierea lui Lazăr din Betania. Cu adevărat moartea este silită să dea înapoi înaintea puterii Mântuitorului.

Minunea a înspăimântat mulțimea: „Și frică mare i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.” (Luca 7, 16)

Evangelhia aceasta nu ne descrie doar minunea, ci și mila pe care Domnul o încearcă față de mama tânărului, femeie văduvă ce avea doar pe acesta, singurul fiu. Ce mare a fost bucuria mamei când a primit înviat pe unicul fiu și cât de adâncă i-a fost recunoștința față de dumnezeiescul ei Binefăcător.

Chemarea la viață adresată tânărului este și o chemare și o poruncă adresată tuturor tinerilor morți duhovnicește. Pe toți aceștia îi întoarce de la moarte la viață înainte de a cădea în „mormântul pierzaniei”.

Moartea este moarte pentru oricine, tineri sau bătrâni, și cât de mare este durerea când vedem că mulți se găsesc pe calea morții duhovnicești.

Astăzi, din ce în ce mai des întâlnită și folosită expresie „să-ți trăiești viața” este, de fapt, însăși calea morții. Astăzi, păcatul își face mare reclamă, tot mai des ni se propune calea cea largă. Și în familie, și în afara ei, copiii noștri trebuie să găsească un mediu propice pentru dezvoltarea vieții lor duhovnicești.

Singura speranță care ne rămâne nouă, celor ce suntem părinți, este să-i creștem alături de Hristos. Spre

El trebuie să îndreptăm strigătul și rugăciunea noastră. Și Domnul mult ascultă strigătul celor ce plâng pentru fiii și fiicele lor pierduți pe căile păcatului. Când cel ce avea să devină mai târziu Fericitul Augustin a căzut pradă căderilor și rătăcirilor, mama sa Monica a mers la Sfântul Ambrozio care i-a spus: „Nu poate să piară fiul atâtor lacrimi.” Sunt din nefericire și cazuri când moartea duhovnicească este o stare moștenită. Se mai găsește câte o bătrână ce bate drumul bisericii, rugându-se pentru unul sau altul, iar ceilalți n-au timp de Dumnezeu.

Păcate urâte au astăzi amprenta pusă pe societatea noastră, tineri de vârstă fragedă sunt supuși păcatelor

fumatului, înjurăturilor, cuvintelor murdare, violenței în gesturi și limbaj.

Mamă nemângâiată este pentru ei azi Biserica, Noua Rahela „ce-și plânge copiii și nu vrea să se mângâie.” La glasul Ei trebuie să se adauge glasurile preoților, profesorilor, învățătorilor, educatorilor, ale tuturor care au ca misiune călăuzirea copiilor și a tinerilor. Nu trebuie să se lase peste ei vâlul întunericii și al morții.

Noi să avem conștiința luptei ce trebuie s-o ducem împotriva păcatului și a morții, având ca scut și apărare puterea și harul lui Dumnezeu. Bunul Dumnezeu să facă din această chemare lumină care să aprindă inimile tuturor, care să deschidă o nouă cale copiilor și tinerilor noștri, calea spre Hristos și spre Biserica Sa.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

14 octombrie – Vineri – Sf. Cuvioasă Parascheva; Sf. Mucenici: Nazarie, Chervasio, Protasio și Silvan, Episcopul Gazei – Sf. Ev. Luca 7, 36-50

„În vremea aceea, unul dintre farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Iisus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă. Și iată o femeie din oraș, care era păcătoasă, aflând că prânzește în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir și, stând înapoi lângă picioarele Lui și plângând, a început să-l ude cu lacrimi picioarele și cu părul capului ei să le șteargă; și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir. Dar văzând aceasta fariseul care-L chemase și-a zis întru sine: omul acesta, dacă ar fi prooroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El; ar ști că este păcătoasă. Atunci Iisus, răspunzând, a zis către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune, a zis el. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci; dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci spune-Mi: care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: gândesc că acela căruia i-a fost iertat mai mult. Iar Iisus i-a răspuns: drept ai judecat. Apoi, întorcându-se către femeie, i-a zis lui Simon: vezi pe femeia aceasta? Am intrat la tine în casă: apă de spălat pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă Mi-a udat picioarele cu lacrimi și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a contenit să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. Pentru aceea, îți spun: iertate îi sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis către ea: iertate îți sunt păcatele! Atunci au început cei care ședea cu Dânsul la masă să se întrebe în gândul lor: cine este Acesta care iartă și păcatele? Dar Iisus a zis către femeie: credința ta te-a mântuit, mergi în pace.”

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir

Dumitra Groza

Sfinte Mucenice Dimitrie,
Roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!
Tu cel ce faci multe tămăduiri
Ajută-ne pe toți cei în nevoie!

Tatăl tău, ca voievod al cetății
Din Tesalonic, te-a botezat
În taină și cu multă grijă
În dragoste de Hristos te-a educat.

Prin tine harul Domnului lucrând
Faceri de bine, minuni și ajutor
Din dragoste de oameni săvârșind
Și împreună cu îngerii ești vorbitor.

Ca un înger pe pământ ai viețuit
Prin post și rugăciuni, neîncetat,
Ca om fiind desăvârșit
Pe demoni ai înfricoșat!

Fiind bogat, cu bun renume
În rang tu ai fost înălțat,
Dar nu ți-ai părăsit credința
Și pe Hristos L-ai lăudat.

Averea la săraci ai împărțit
Prin Lupu, sluga ta cea bună,
Iar tu în rugăciuni și post te-ai nevoit
Și ai defăimat credința cea păgână.

De-aceea în temniță-ai fost dus,
Dar și aici credința ai păstrat.
Împăratului Maximian nu te-ai supus
Și mândria lui Lie ai surpat.

Pe creștinul Nestor l-ai încurajat:
„Du-te, că pe Lie vei birui!”
Cu semnul Sfintei Cruci l-ai însemnat:
„Și pentru Hristos vei mărturisii”.

Cu sulița în coastă te-au împuns
Și neclintit din dreapta credință,
Răbdătorule de chinuri al lui Hristos,
Îți mulțumim pentru biruință!

Sfintele tale moaște rămânând întregi,
Curgând un mir plăcut mirositor.
Degrabă, la cei ce-ți cer alergii
Și tuturor fiind folositor.

Mulți creștini îți poartă al tău nume
Și pentru noi ești mare rugător.
Cu evlavie te cinstește-ntreaga lume
Mucenice, de Mir Izvorător!

16 octombrie – Duminică – Sf. Mucenic Longhin sutașul; Sf. Mucenici: Leontie, Dometie și Terentie; Cuviosul Mal – Duminica a XXI-a după Rusalii (Pilda Semănătorului) – Sf. Ev. Luca 8, 5-15 și a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic (Rugăciunea lui Iisus) – Sf. Ev. Ioan 17, 1-13

„Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: a ieșit semănătorul să semene sămânța sa. Și, semănând el, o parte a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Altă parte a căzut în loc pietros și, dacă a răsărit, s-a uscat pentru că nu avea umezeală. Altă parte a căzut în mijlocul spinilor și spinii, crescând o dată cu ea, au înăbușit-o. Iar altă parte a căzut în pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit. După ce a spus acestea, a strigat: cine are urechi de auzit să audă! Dar ucenicii Lui L-au întrebat: ce înseamnă pilda aceasta? Atunci El a răspuns: vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți în pilde, pentru că, văzând, să nu vadă, și auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă: sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cele de lângă drum sunt cei care aud cuvântul, dar vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Cele din loc pietros sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar aceștia nu au rădăcină, ci cred până la o vreme, iar în vreme de ispită se leapădă. Cele căzute între spini, aceștia sunt cei care aud cuvântul, dar umblând sub povara grijilor, a bogățiilor și a plăcerilor vieții acesteia, se înăbușeși și nu rodesc desăvârșit. Iar cele de pe pământ bun, aceștia sunt cei care, cu inimă curată și bună, auzind cuvântul, îl păstrează și fac rod prin răbdare. După ce a spus acestea, a strigat: cine are urechi de auzit să audă.”

„În vremea aceea, ridicându-și ochii Săi către cer, Iisus a cuvântat: Părinte, a venit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine, precum l-ai dat stăpânire peste toată făptura, ca să dea viață veșnică tuturor aceluia pe care Tu i-ai dat Lui; iar viața cea veșnică este aceea să Te cunoască pe Tine, singurul, adevăratul Dumnezeu și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis. Eu Te-am preamărit pe pământ și am săvârșit lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac. Și acum Mă preamărește Tu, Părinte, la Tine Înșuși, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea. Am făcut cunoscut numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume; ai Tăi erau, și Mi i-ai dat Mie și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine, pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor; iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut acum că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceștia pe care Mi i-ai dat, căci ei sunt ai tăi, și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele, și M-am preamărit în ei. Mult nu mai sunt în lume, dar sunt în lume și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău; pe cei pe care Mi i-ai dat, i-am păzit și niciunul dintre ei n-a pierit, decât numai fiul pierzării, pentru ca să se împlinească Scriptura. Acum însă Eu vin la Tine și acestea le grăiesc cât sunt în lume, pentru ca bucuria Mea s-o aibă deplin în ei.”

„Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa”

Semănătorul cuvântului Împărăției lui Dumnezeu este Mântuitorul Hristos, ieșit din sânurile Tatălui, cum mărturisește: „Eu de la Dumnezeu am ieșit.” (Ioan 17, 8)

Din pildă vedem că numai a patra parte din lume, din țarină, a fost pământ bun, a crescut și a adus rod însutit.

Toată vina nerodirii este a noastră, căci „Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină.” (I Timotei 2, 4)

Nici Semănătorul, nici sămânța nu au nicio vină pentru lipsa de roade a celor din 3 categorii. Semănătorul face ce trebuie să facă, sămânța este bună, nu mai rămâne decât ca noi să fim pământul cel bun care să aducă rod însutit. Sămânța de lângă drum sunt cei ce aud cuvântul, dar înainte de a pătrunde în minte, înainte de a coborî în inimă, vine diavolul „pasăre” de pradă care „ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască.” Sunt oamenii lumești, ascultă câte o predică sau deschid Sfânta Scriptură doar să treacă timpul, din curiozitate sau din „gust artistic.”

A doua categorie sunt cei impulsivi și superficiali, de obicei nestatornici. La scurt timp se leapădă – „nu mai merg după Iisus.” (Ioan 6, 66)

A treia categorie sunt cei ce au inimile împărțite între dorința de a plăcea lui Dumnezeu și iubirea față de lume. Grijile, bogăția și plăcerile vieții înăbușă dragostea față de Dumnezeu.

Doar a patra parte au „inimă curată și bună”, s-au curățit de patimi și primesc „cu bucurie” cuvântul lui Dumnezeu. Ei înțeleg cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „credința este lucrătoare prin dragoste.” (Galateni 5, 6)

Până la venirea Fiului în lume, Dumnezeu a trimis mulți semănători: Patriarhii și dreptii Vechiului Testament, iar mai apoi Apostolii, Evangheliștii, Ierarhii, Mărturisitorii, Mucenicii, iar azi slujitorii Bisericii.

Semănătorul nu seamănă doar cuvântul, ci vorbește și prin fapte, de la ei se cere și filosofia cea practică, adică trăirea după învățătura Evangheliei. Cum spun Sfinții Părinți:

„Taci tu, să vorbească faptele tale.” sau „Muștră și învață pe alții prin puterea faptelor și nu prin multă vorbire”, preoții să predice cu gura, cu mâna să scrie spre zidire sufletească, să-L predice pe Hristos cu viața lor proprie, prin lucrarea faptelor bune. Să căutăm cuvântul cel curat al Evangheliei, căci doar acesta ne poate duce la rodul însutit, așa ne spune Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: „Nu dați crezare oricărui duh, ci ispițiți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.” (I Ioan 4, 1)

Să fugim de sectari și să alergăm la preoți, la cei ce au iscusință în Sfintele Scripturi, adevărați fii ai Bisericii și aceștia să călăuzească și să lumineze spre Hristos. Sfânta Scriptură este o mare fără sfârșit a înțelepciunii lui Dumnezeu și oricine voiește să o străbată fără să știe a înota și în loc de folos, poate să-și piardă mântuirea sufletului.

Sfânta Scriptură ne pune înainte un episod cu famenul mare dregător al Candachiei, regina Etiopiei, care se întorcea de la Ierusalim acasă și, citind din Prorocul Isaia, a fost călăuzit și luminat de Filip Apostolul (Fapte 8, 27-31)

În duminica aceasta facem pomenirea Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic întrunit între 24 septembrie și 13 octombrie 787 în orașul Niceea, nu departe de Constantinopol. Convocarea acestui Sinod a fost determinată de măsurile luate de unii împărați ai Imperiului de răsărit sau bizantin care au dispus înlăturarea Sfințelor icoane din biserică și casele creștinilor considerându-le „chipuri cioplite.”

Lupta împotriva icoanelor s-a numit „iconoclastm”, iar Sfinții Părinți participanți – 300 la număr – orientându-se după o lucrare a Sfântului Ioan Damaschin (+ 749) au restabilit cultul icoanelor admițându-se cinstirea sau venerarea lor.

Icoanele sunt cum spuneau cei vechi „Biblia neștiutorilor de carte”, alături de cuvântul lui Dumnezeu, sunt hrană duhovnicească, mană cerească, sunt hrănitore de suflete și izvor de mângâiere.

Trebuie să devenim pământul cel bun, pregătiți nu numai să primim cuvintele dumnezeiești, dar să și urmăm chemării lui Hristos mergând după El până la sfârșitul vieții noastre.

Părintele Marius Olivian Tânasie

Mănăstirea Vișina

ISTORIC

„Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, că ai auzit cuvintele gurii mele, și înaintea îngerilor îți voi cânta!” (Ps. 137, 1)

În gura defileului se văd ruinele mănăstirii Vișina înălțate în piatră de Mircea Vodă cel Bătrân (1386-1418) în numele Sf. Treimi.

La 22 Aprilie 1519 (7027) Neagoe Vodă printr-un hrisov din Pitești confirmă acestei mănăstiri de la Vișina stăpânire peste jumătate din moșia Baiului, Porcenii de la gura Jiului.

„Cu mila lui Dumnezeu, Io Basarab Voevod și Domn a toată țara Ungro-Valahiei, fiul marelui Basarab Voevod dă Domnia Mea această poruncă a Domniei Mele sfintei mănăstiri de la Vișina, hramul Sfintei și de viață începătoare Treimi, de o ființă și nedespărțită, și egumenului Eftimie și tuturor celor în Hristos frați, cari viețuiesc în acest sfânt loc ca să le fie în Porceni, ce sânt la gura Jiului, jumătate din partea lui Baiul, veri cât este moșie a lui, însă din toată moșia jumătate, pentru că a venit Baiul

Motto : "Atat am putut sa fac"...

înaintea Domniei Mele și a adăogat (dăruit) această mai sus zisă moșie ca să fie întărire, sfintei mănăstiri și fraților cari viețuiesc în acest sfânt loc, ca să le fie spre hrană, iar lui spre vecinica pomenire în veci.

Drept aceia și Domnia Mea le am dat ca să le fie moșie și ohabă, și de către nimeni neclintită după zisa Domniei Mele. Iată și mărturiile Domniei Mele, jupân Barbu Ban, și jupân Calotă marele Dvornic și jupân Harvat marele Logofăt, Radul Spătar, Dumitru Vistier, Hamza Comis, Drăghici Paharnic, Jitian Stolnic, Badea și Neagoe mari Postelnici, și eu Radul am scris în Pitești, luna Aprilie 22 în anul 7027, ispravnic Suica Dvornic"...

(**Alexandru Ștefulescu** – Gorjul istoric și pitoresc)

PREZENTARE

„Lăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea și voi slăvi numele Tău în veac!”

(Ps. 85, 11).

Hramul Sfânta Treime

Șos. Târgu-Jiu – Petroșani, la ieșirea din defileul Jiului, Bumbesti-Jiu, la 14 km. de Târgu-Jiu, Mănăstire de călugări. Stareț: Părintele Irodion

Ruinele mănăstirii Vișina (situat pe malul drept al Jiului la ieșirea din defileu) sunt o mărturie a începuturilor monahismului la noi.

Date privitoare la începuturile mănăstirii le furnizează documentul lui Neagoe Basarab din 14 dec. 1514, care pomenește pe primul egumen cunoscut al mănăstirii, Grigorie.

Actul din 1514 pomenește de prezența unor hotare ale stăpânirii „mănăstirii din vechime, încă din zilele lui Mircea Voivod”.

Avem astfel certitudinea că așezământul de la

Vișina are o vechime cel puțin din această epocă de sfârșit al veacului XIV-lea și începutul celui de-al XV-lea.

De la vechea mănăstire nu s-au păstrat urme ale chiliilor sau ale zidurilor de incintă, Jiul distrugând eventualele ruine de pe latura estică prin măcinarea malului. Au rămas doar ruinele bisericii.

Actul de hotărâre a reconstituirii Mănăstirii Vișina a fost încheiat la 19 oct. 1994 în prezența

acad. dr. Nestor Vornicescu, Mitropolitul Olteniei.

Prin hotărârea nr. 7538 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (adresa nr. 2708 / 1994) s-a reînființat mănăstirea Vișina cu hramul Sfânta Treime.

Biserica paraclis a Sfintei Mănăstiri Vișina să fie structurată din punct de vedere al spațiului, pe orizontală, de la vest la est în: pridvor, pronaos, naos și altar, structura fiind realizată din lemn de stejar, cu infrastructură din beton și piatră, iar elevațiile din piatră de stâncă legată cu mortar de var.

www.manastirea-visina-gorj.go.ro

23 octombrie – Duminică – Sf. Sfințit Mucenic și Apostol Iacov, ruda Domnului; Sf. Ignatie, Patriarhul Constantinopolului – Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor) – Sf. Ev. Luca 8, 26-39

„În vremea aceea a venit Iisus cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este dincolo de apă, în fața Galileii. Când a ieșit pe uscat, l-a întâmpinat un om din oraș care avea diavol și care de multă vreme în haină nu se îmbrăca și în casă nu mai sălășluia, ci în gropi de morminte. Văzându-L pe Iisus, a strigat și a căzut înaintea Lui și cu glas tare a grăit: ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu, Celui prea Înalt? Te rog, nu mă chinui! Căci Iisus porunca duhului necurat să iasă din omul acela, pentru că de mulți ani îl apucase, și-l legau în lanțuri și în obezi, și-l păzeau, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de diavol în pustie. Și l-a întrebat Iisus, zicând: care îți este numele? Iară el a răspuns: legiune, căci mulți diavoli intraseră în el. Și l-a rugat să nu le poruncească să meargă în adânc. Iar acolo era o turmă mare de porci, care pășteau pe munte; și l-au rugat să le îngăduie să intre în porci; și le-a îngăduit. Și, ieșind diavolul din om, au intrat în porci, iar turma s-a pornit de pe țarm în lac și s-a înecat. Iar păzitorii porcilor, văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au dat de veste în oraș și prin sate. Atunci au ieșit locuitorii să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră diavolii îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos lângă picioarele lui Iisus, și s-au înfricoșat. Iar cei care văzuseră le-au spus cum s-a mântuit cel îndrăcit. Și l-a rugat pe El poporul ținutului Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar Iisus a intrat în corabie și s-a înapoiat. Dar bărbatul din care ieșiseră diavolii se ruga de El să-l lase lângă Dânsul; Iisus însă i-a dat drumul, zicând: întoarce-te în casa ta și povestește cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și el s-a dus, vestind prin tot orașul cât bine i-a făcut Iisus.”

Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt?

Acestea sunt cuvintele omului posedat, care deși rob, datorită influenței diavolului are impresia că Dumnezeu nu îl lasă să se manifeste așa cum vrea el. Dar de fapt sunt cuvintele diavolului, care punând stăpânire pe om, vede că datorită venirii lui Dumnezeu, în acel ținut al porcilor, omul scapă de sub stăpânirea diavolului. Diavolul este stăpânit pe lângă mândrie și de alte patimi, printre care în acest caz observăm îndrăzneala: Ce ai cu mine? Iar cuvintele: rogu-Te, sunt cuvinte rostite de cel ce se teme. Cel posedat de diavol, deși nu încetează să fie om, purtând încă în el chipul desfigurat pe care i l-a dat Dumnezeu, prin creație, totuși nu se mai comportă ca un om, el nu mai locuiește în casă și nu mai poartă haină.

Acest lucru s-a întâmplat cu făptura omenească, care deși creată după chipul lui Dumnezeu cu menirea de a ajunge la asemănare (cf. Fc. 1, 26), prin faptul că a ascultat de diavol, s-a supus sub stăpânirea lui, este desfigurată, este dezbrăcată de harul lui Dumnezeu care îl făcea nemuritor, văzându-se gol și în locul lui primește hainele de piele în locul veșmântului țesut de Dumnezeu, harul, lumina și slava lui Dumnezeu. Hainele de piele care exprimă mortalitatea biologică, specifică naturii iraționale, devenind omului ca o a doua natură. Sf. Grigorie de Nyssa spune că: „cele pe care le-a luat [omul] de la pielea animalului irațional sunt: împreunarea sexuală, concepția, nașterea, întinarea, alăptarea la sân, hrana, scurgerea seminței, creșterea de la mic la desăvârșit, floarea vârstei, bătrânețea, boala, moartea.” (Despre constituția omului 18), adică ceea ce astăzi numim viață biologică” (Panayotis Nellas, Omul-animal îndumnezeit, pp. 81-82).

Prin starea sa omul a fost scos din Casa lui Dumnezeu, mai întâi din Rai, iar acum este dezbrăcat de haina primită cu ocazia botezului și acum este scos din Biserică, și

locuiește prin morminte, printre lucrurile moarte, din care lipsește Viața, adică Dumnezeu. Nicio legătură omenească nu era capabilă să-l liniștească pe om. Pentru că răscumpărarea sufletului era prea grea și niciodată nu se putea realiza, Însuși Fiul lui Dumnezeu a venit la noi cei care duceam o viață porcească. Porcul este simbolul vieții păcătoase, pentru că după ce se curăță intră din nou în mocirlă. Prin venirea Sa ne-a scos din robia morții și a

diavolului, dându-ne libertatea de făpturi ale Lui. După ce a fost vindecat cel demonizat, scăpând de robie, nu mai spune ca înainte „Ce ai cu mine, Iisuse?”, ci dimpotrivă îl roagă pe Domnul să rămână cu El.

Acesta este chipul omului care-L află pe Dumnezeu, dacă înainte fugea de El, după ce și-a dobândit libertatea față de influența diavolului, prin necredință și prin tot noianul patimilor, acum vrea să rămână totdeauna lângă El. Dar Dumnezeu îi încredințează o misiune, aceea de a-L propovădui, în casa sa: „întoarce-te în casa ta și povestește cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și el s-a dus, vestind prin tot orașul cât bine i-a făcut Iisus.” Fie ca și noi să propovăduim pe Dumnezeu și tot binele pe care l-am primit de la El. Amin.

Părintele Gheorghe Ionașcu

Cum să-ți găsești drumul în carieră

Teoretic, odată ce ți-ai terminat studiile, următorul pas natural este angajarea. Practic, lucrurile nu sunt așa simple, motiv pentru care peste 90% dintre absolvenți se zbat odată ce au absolvit pentru a păși cu dreptul în carieră.

Realitatea este că dată fiind deconectarea dintre sistemul educațional românesc și mediul de business, absolventul tipic nu este încă pregătit pentru a-și alege direcția în carieră și a obține acel job de prim rang la care visează.

După terminarea studiilor, există un proces de experimentare, tatonare, auto-cunoaștere și învățare reală prin care este important să treci. De calitatea acestui proces depinde în mare parte succesul tău la început de carieră.

Oferind consiliere în carieră, am descoperit că există câțiva pași fundamentali prin care este bine să treci pentru a-ți găsi drumul în carieră. În continuare, îți voi vorbi despre aceștia.

Pasul 1: Îmbrățișează Provocarea

Sunt două greșeli pe care tinerii absolvenți le fac în procesul de angajare: prima este să se aștepte la o angajare ușoară, pur și simplu pentru că au terminat o facultate „bună”, iar atunci când acest lucru nu se întâmplă, să se resemneze instantaneu.

A doua greșală este să se aștepte din start la un proces mult prea greu de angajare, în care nu au nicio șansă și să se resemneze automat. Ambele atitudini se bazează pe o gândire dramatică și nu duc nicăieri.

Dacă vrei să pășești cu dreptul în carieră, este esențial să gândești ca un campion; să îți asumi un stil de gândire care cel mai bine poate fi descris ca optimist-realist. Asta înseamnă să ai încredere că este posibil să obții un job bun și să ai o carieră de succes, dar în același timp să nu subestimezi efortul necesar pentru a ajunge acolo.

Pasul 2: Testează și Învăță

Una din recomandările pe care le fac cel mai des absolvenților este să meargă la cât mai multe interviuri și să nu rateze nicio oportunitate. Chiar dacă este probabil ca jobul respectiv să nu fie ceea ce caută, interviul este o experiență relevantă de învățare.

Ideea de bază este următoarea: când ești la început de drum, experiența de învățare reală, pe pielea ta, este cea mai importantă. Ai nevoie să te obișnuiești cu a interacționa cu angajatorii, cu a te vinde, a negocia și a lua decizii de carieră.

Realist vorbind, procesul de angajare ca absolvent cere timp; oriunde între 3 și 6 luni, uneori

mai mult. Însă nu trecerea acestui timp este esențială, ci felul cum îl folosești. Dacă de pildă, în tot acest timp mergi la 10 interviuri, chiar dacă niciunul nu se concretizează cu angajarea, îți garantez că vei învăța să te vinzi și în final vei obține un job mult mai bun.

Pasul 3: Ieși din Capcana Lipsei de Experiență

O dilemă clasică pentru absolvenți este: „Cum obțin un job dacă mi se cere experiență, dar am nevoie de un job pentru a obține acea experiență?”

Este un cerc vicios. Din fericire, acesta poate fi rupt. Am lucrat cu numeroși tineri în programe de consiliere în carieră care au reușit să obțină joburi bune în ciuda lipsei de experiență. Sunt câteva idei care ajută foarte mult aici:

- Demonstrează motivație și potențial. Dacă convingi un angajator că știi ce vrei, ai încredere în tine, înveți repede și comunică foarte bine, aceste trăsături în sine îți pot deschide multe uși. Din păcate, puțini tineri chiar au aceste trăsături, deși ei pot crede asta.
- Folosește strategii alternative de angajare. Nu te mulțumi cu a trimite CV-uri pe Internet. Toată lumea

face asta. Mergi de pildă direct la sediul firmei și aplică acolo cu CV-ul. Cu cât te diferențiezi mai bine de restul candidaților, cu atât mai bine.

- Aduagă un pas intermediar. Dacă lipsa de experiență te ține pe loc, este o idee excelentă să acumulezi experiență înainte de angajare, prin metode inteligente. Ia în considerare o perioadă de voluntariat sau un internship din care înveți ceva, iar apoi revino la căutarea unui job plătit.

Angajarea ca proaspăt absolvent este o provocare, necesită un plan și o abordare strategică, dar nu este imposibilă. Lumea este plină de oameni care se vaită și așteaptă să li se dea. Nu vrei să te alături acestora. Gândește-te ca un campion, ieși în evidență, înveți din propriile greșeli, și îți vei găsi drumul în carieră.

Eduard Ezeanu

30 octombrie – Duminică – Sf. Mucenici: Zenovie, Episcopul Ciliciei, și sora sa, Zenovia; Sf. Ap. Cleopa – Duminica a XX-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv) – Sf. Ev. Luca 16, 19-31

„Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vizon, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind, lingeau bubele lui. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat. Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. Și el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie. Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi. Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.”

Creștinul adevărat de pe pământ trăiește ca-n cer

Pilda bogatului nemilostiv continuă lecția parabolii de la începutul capitolului al V-lea, 1-9, despre iconomul necredincios, o lecție despre înțeleapta folosire a banilor, a bogățiilor pământești pentru a ne asigura primirea în Împărăția lui Dumnezeu. Este vorba de folosirea în ajutorarea săracilor, lucru înțelept dacă înțelegem că noi suntem doar administratori ai bogățiilor și toate ne sunt date de la Dumnezeu.

Știința aceasta n-a avut-o bogatul cel nemilostiv, căci „la originea oricărei mari bogății stă nedreptatea.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Pilda duminicii acesteia se desfășoară în două acte consecutive: primul pe pământ, iar al doilea în viața de dincolo.

Bogatul este personajul negativ nu pentru bogăția lui, ci pentru că-și folosește bogăția pentru sine. Se îmbracă în porfiră și în vizon, cele mai luxoase și scumpe haine. Porfira, denumită astfel după vopseaua roșie ce o colora, extrasă dintr-o moluscă marină, se purta pe deasupra, iar vizonul, în stil egiptean cusut cu mare finețe se folosea la veșmintele de dedesubt. Petrecerea zilelor sale se făcea în chip strălucit, adică o viață de lux și de plăceri. În contrast cu el trăia Lazăr, „sărac și plin de bube”, al cărui nume, Eleazar, înseamnă „Dumnezeu m-a ajutat sau Dumnezeu este ajutorul meu”. Trăia în suferința lui, la poarta bogatului, neavând cum să-și câștige pâinea. Câinii lingeau bubele lui, în timp ce el asculta zgomotele ospetelor zilnice și poftea să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului. Poartă fără murmur și cu deplină încredere în Dumnezeu crucea suferinței și a lipsurilor. Nu sărăcia este virtute în sine, nici bogăția în sine nu este pricină de pedeapsă, ci săracul a fost răsplătit pentru suferință și răbdare, iar bogatul pedepsit pentru egoism și lipsă de iubire.

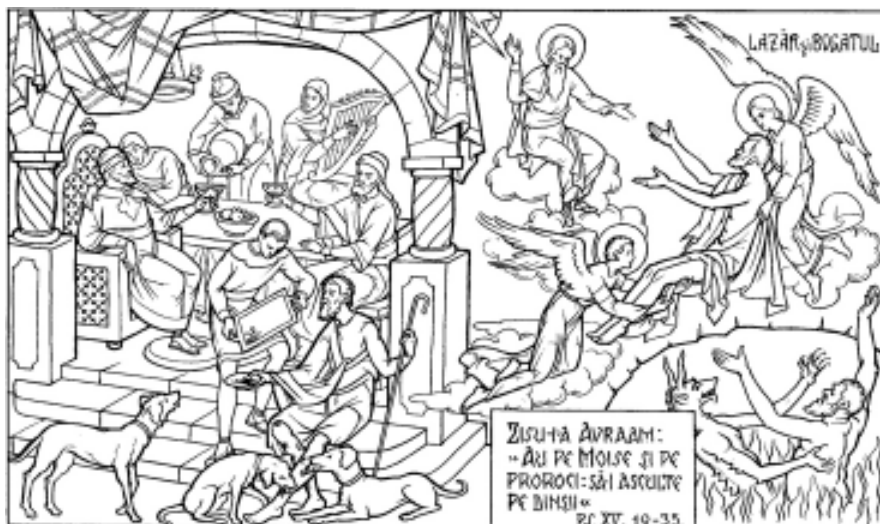
Planul secund descrie desfășurarea raiului și veșnica pedeapsă din iad. Scriptura Vechiului Testament descrie în multe locuri această stare în care a ajuns bogatul după moarte. Sfântul Proroc Isaia zice despre iad: „Care din noi poate să îndure focul cel mistuitor, care din noi poate să stea pe jarul de veci?” (Isaia 33, 14) Regele David de asemenea: „Să vină moartea peste ei și să se coboare în iad de vii!” (Psalmi 54, 16) „Osânda celui necredincios este focul și viermele.” (Isus Sirah 7, 18)

Aici se chinuia în această văpaie, făcând apel la înrudirea sa cu părintele Avraam, să primească o cât de mică ușurare,

chiar și de la disprețuitul Lazăr. Acesta primise desfătarea veșnică în sânurile lui Avraam, în raiul desfătării.

Chiar și cererea de a vesti pe frații săi să se pocăiască este o nesocotință, o acuză adusă lui Dumnezeu care folosește toate mijloacele ca în timpul vieții noastre să se întorcem de la rău și să facem binele.

Mulți postim, ne rugăm, dăm câte un bănuț celor nevoiași, dar nu putem ieși din egoismul nostru. Mulți care au bogății se

înconjoară de lucruri nefolositoare, trăiesc o viață nefolositoare, nedorind niciodată să renunțe la ele. Case mari cu multe lucruri, în care nu locuiește nimeni, toate făcute prin luarea hranei de la gura săracilor. Haine, podoabe scumpe, mașini de lux și petreceri fără sfârșit ce ar aduce multă mulțumire nenumăraților săraci ce-i înconjoară. Trăiesc o viață chiar nici pentru ei folositoare, cu sufletele neîmpodobite.

Iadul nu spune niciodată destul. Femei robite de canoanele modei care își înrobesc și bărbatul supus să facă față cheltuielilor. Toate acestea duc la pierzarea sufletească, căci „ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă își pierde sufletul?” Ajung să creadă că Sfânta Biserică, Evanghelia, postul, rugăciunea, milostenia, morala sunt doar pentru proști, nu pentru oamenii mari și importanți ca ei.

Mare amăgire, căci din toată bogăția nu pot duce nimic dincolo cu ei.

Așezate în mâna și casa săracului ne agonisim răsplătită veșnică.

Toate sunt de ajuns să ne determine la pocăință. Nu trebuie să se întorcă cineva din morți pentru a înțelege că „după faptă urmează și răsplătită”.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Info

Ce este Liturghia Darurilor mai înainte sfințite?

Această Liturghie are o rânduială aparte, deosebită de a celorlalte două. Ea e formată din două slujbe deosebite: Vecernia și Liturghia, contopite laolaltă. Partea ei de la început nu este altceva decât prima jumatate a Vecerniei până la Vohod, sau ieșire; iar a doua parte este alcătuită din rânduiala Liturghiei obișnuite, începând de la Apostol și având Heruvic și Rugăciunea Amvonului, proprii, dar lipsindu-i în întregime partea dintre Heruvic (ieșirea cu Sfintele Daruri) și ectenia de după Axion. Îi lipsește deci tocmai partea care alcătuiește miezul Liturghiei, și anume Jertfa, adică sfințirea și prefacerea Darurilor. De aceea, această Liturghie nici nu se poate numi o Liturghie deplină, desăvârșită, ca celelalte; după cum o arată și numele, ea este mai degrabă o slujbă solemnă a împărtășirii cu Sfintele Daruri slujite sau sfințite mai dinainte, în timpul uneia din cele două Liturghii depline sau propriu-zise.

Care este obârșia acestei Liturghii?

Este următoarea: Slujba Sfintei Liturghii a fost privită totdeauna ca un prilej de bucurie și de luminare sufletească, întrucât, prin împărtășirea cu Sfintele Daruri care se sfințesc într-însa, Îl avem între noi pe Hristos, Mirele nostru Ceresc, Care petrece întru noi și noi întru El (Ioan 6, 56). Această bucurie nu se potrivea însă cu zilele Postului Mare, zile de întristare și de pocăință, când Mirele este luat de la noi (comp. Matei 9, 15 și Luca 5, 34-35). De aceea, consfințind o veche tradiție a Bisericii, soborul Părinților adunați la Laodiceea (Asia Mică, 360-380) a hotărât să nu se mai săvârșească Liturghie și să nu se mai serbeze pomenirea Sfintilor Mucenici, care era împreună cu Liturghia în timpul Postului Mare, decât

Sîmbăta și Duminica, zile în care postul era mai puțin aspru (canoanele 49 și 51). Erau însă creștini care doreau să se împărtășească și în celelalte zile din cursul săptămânii și mai ales miercurea și vinerea.

Ca să împace această dorință pioasă a credincioșilor cu hotărârile Sinodului de la Laodiceea, s-a luat obiceiul de a opri o parte din Darurile sfințite la Liturghia de sîmbătă și duminică, pentru a împărtăși cu ele pe credincioși în celelalte zile în care nu se putea săvârși Liturghie. Iar ca să nu se întrerupă ajunarea obișnuită dintre zilele de post, împărtășirea aceasta avea loc spre seară, îndată după slujba Vecerniei. Rânduiala împărtășirii, destul de simplă la început, a devenit încetul cu încetul din ce în ce mai sărbătorească, fiind încadrată între slujba Vecerniei de o parte și rugăciunile și ceremoniile din rânduiala Liturghiei, care erau mai ales în legătură cu Taina Împărtășirii, de cealaltă. Cele două slujbe, deosebite la început, în cadrul cărora avea loc împărtășirea credincioșilor în zilele de post, s-au contopit cu timpul într-o singură slujbă, care s-a numit Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

Soborul al cincisăzecelea al Sfinților Părinți (Trulan 692), a hotărât că această Liturghie să se facă în toate zilele postului Păresimilor, afară de sîmbete și duminici, precum și de sărbătoarea Bunei-Vestiri (canonul 52).

În câte părți mai mari se poate împărți rânduiala Sfintei Liturghii?

În două părți mari, și anume:

- Proscomidia, care se săvârșește în taină;
- Liturghia propriu-zisă, care se săvârșește în azul credincioșilor. La rândul ei, liturghia propriu-zisă se împarte în două părți, dintre care cea dintâi poartă numele de Liturghia catehumenilor, iar a doua, Liturghia credincioșilor.

(va urma)

Învățătura de credință ortodoxă

Se confirmă legătura dintre avort și problemele psihice!

BUCUREȘTI – 22 septembrie 2011. Un meta-studiu de mare amploare, publicat de prestigiosul periodic „Jurnalul Britanic de Psihiatrie” pe 1 septembrie 2011 arată că avortul aproape dublează riscul de afecțiuni mentale și că la fiecare zece tulburări de acest fel ale femeilor, una este legată direct de avort.

Creșterea riscului de afecțiuni psihice variază între 34% și 230%, în funcție de tulburarea studiată, astfel: tulburări anxioase – risc crescut cu 34%, depresie – 37%, abuz de alcool – 110%, uz/abuz de droguri „ușoare” – 220%, comportament suicidar – 155%.

Meta-analiza are la bază 22 de studii publicate anterior și un număr de 877.181 subiecți consultați. Aceasta este cea mai importantă estimare asupra relației între avort și problemele de sănătate mentală disponibilă la ora actuală în literatura mondială.

Dr. Priscilla Coleman de la Bowling Green State University, liderul echipei care a derulat cercetarea, afirmă că documentul are ca scop să prezinte o analiză imparțială a celor mai importante dovezi disponibile, care situează avortul printre factorii de risc în apariția problemelor de sănătate mentală.

Există așadar riscuri reale asociate avortului, care ar trebui făcute cunoscute femeilor, la consilierea dinaintea întreruperii de sarcină, a declarat dr. Coleman pentru presa de specialitate. „Acest studiu oferă o estimare exhaustivă a riscurilor apariției tulburărilor mentale asociate cu avortul, disponibile în literatura de profil. Rezultatele relevă risc moderat până la crescut de apariție a problemelor de ordin psihic, post-avort. Aceste informații trebuie folosite de personalul medical calificat, alături de remedii dovedite eficiente”.

Documentul este o meta-analiză, adică o sinteză de date apărute în studii publicate anterior. Doar studiile care au întrunit criteriile metodologice foarte stricte au fost luate în considerare; în concluzie, rezultatele obținute sunt mult mai credibile decât

rezultatul unui singur studiu sau decât o simplă evaluare calitativă, datorită multitudinii de date încorporate și a metodelor obiective în combinarea efectelor.

„Lucrarea este publicată într-un jurnal prestigios, Jurnalul Britanic de Psihiatrie, considerată una dintre publicațiile mondiale de top în domeniu. Acest lucru înseamnă că lucrarea a fost îndelung analizată de oameni de știință de notorietate, iar rezultatele sunt acceptate de practicanții în domeniu din întreaga lume”, a mai spus Coleman.

Puteți afla alte detalii și consulta abstract-ul studiului pe site-ul Asociației Pro-vita București, <http://www.provitabucuresti.ro>

Despre Asociația Pro-Vita

Pro-vita este organizație civică independentă care are ca scop afirmarea valorilor vieții umane, ale familiei și ale vocației parentale, în special a dreptului la viață al tuturor ființelor umane de la concepție până la moartea naturală.

Bogdan Ioan Stanciu – Președinte ASOCIAȚIA PRO-VITA

www.provitabucuresti.ro

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 2 octombrie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 18.

9 octombrie: Vizionare film – Îngerul digital.

16 octombrie: Acatistul Cuvioasei Parascheva.

23 octombrie: File din Pateric.

30 octombrie: Tinerii și viața intimă.

INFO: 0727.78.16.91